

maal under Overvejelse og søger at raade Bod paa dette Onde, der i Virkeligheden har paaført Kommunerne betydelige Rentetab; i disse pengeknappe Tider har det den allerstørste Betydning for Kommunerne.

Enkeltighederne i det foreliggende Lovforslag skal jeg ikke komme ind paa nærmere at omtale. Jeg vil kun sige til den ærede foregaaende Taler (Laursen) med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Arbejder Kommunerne skal iværksætte, at det maa være Arbejder, som er nødvendige. Dette Lovforslag skal ikke just være en Spore til at iværksætte Arbejder, som ikke kan siges at være nødvendige, og i saa Henseende rummer § 1 i Lovforslaget en betryggende Bestemmelse, idet der staar: „til Iværksættelse af særlig paakrævede Arbejder“. Altsaa, Kommunerne har allerede i Lovforslagets § 1 faaet Anvisning paa, at de Arbejder, som skal iværksættes, ikke alene skal have til Opgave at raade Bod paa Arbejdsløsheden, men tillige være af en saadan Art, at de kan siges at være paakrævede, nødvendige for den paagældende Kommune.

Jeg kunde have ønsket, at Bestemmelserne i § 8, 2det Stykke, angaaende Stempelafgiften havde været affattet saaledes, at Pligten til at erlægge Stempelafgift først var indtraadt, naar Kommunerne skulde gøre Udveje for Dækningslaan. Men jeg forstaar de Vanskeligheder, der har været ved at faa disse Forhold ordnet — det var gentagne Gange Genstand for Diskussion i de forberedende Møder, der har været afholdte, forinden Sagen nu er naaet saa vidt frem —, og jeg forstaar endvidere, at det vil være overordentlig vanskeligt at faa indført betydende Ændringer i det Lovforslag, der her foreligger, fordi det er Resultatet af de Forhandlinger, der har været førte mellem Kommunerne, Repræsentanter og Bankernes Repræsentanter under Ledelse af Regeringen. Naturligvis vil det korte Tidsrum af 5 Aar ogsaa volde Vanskeligheder for mange Kommuner. Det vil sikkert være saaledes, at i alt Fald de fleste Kommuner vil være nødsagede til, naar de 5 Aar er udløbet, at se sig om efter andet Laan til Indfrielse af dette Laan, hvis ikke det skulde lykkes til den Tid at faa en Ordning med de paagældende Pengeinstitutter, saa at Laanet kunde fortsættes.

Endelig omhandler § 2 Udnævnelsen af den Bestyrelse, som skal forestaa Ledelsen af dette Pengeinstitut. Det hedder der, at Indenrigsministeren udnævner to

Repræsentanter, der skal fungere som Repræsentanter for de kommunale Raad. Jeg vil henstille til Ministeren, at denne Udnævnelse foregaaer, efter at der har været konfereret med de kommunale Raads Centralforeninger om Udnævnelsen. Jeg tvivler for øvrigt ikke om, at noget saadant vil blive Tilfældet, idet Indenrigsministeren til Dato altid har vist disse Centralforeninger alt muligt Hensyn.

Med disse Ord kan ogsaa jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Fremme og til hurtig Fremme, fordi jeg tror, at det er paa høje Tid, at denne Sag finder sin Afslutning, saaledes at Kommunerne kan komme i Besiddelse af de fornødne kontante Penge, og jeg haaber, at det skal lykkes at faa Lovforslaget gennemført saaledes, at Loven kan komme til at virke efter sine Forudsætninger til Hjælp for Kommunerne i disse pengeknappe Tider og til Gavn for de arbejdsløse, saaledes at Arbejderne, baade de, som er i Gang, og de nye Arbejder, som er nødvendige, hurtigst muligt kan blive sat i Gang, da det, som sagt, vil være til Gavn baade for de arbejdsløse og for Kommunerne.

Eduard Larsen: Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne ganske kort anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme. Lovforslaget er et naturligt Udslag af den Nødstilstand, der for Øjeblikket eksisterer, dels den Arbejdsløshed, der allerede findes og yderligere ventes at ville indtræde, dels den vanskelige økonomiske Situation, i hvilken de forskellige Kommuner befinder sig. Rigsdagen har atter og atter opfordret Regeringen til at fremkomme med et saadant Lovforslag, saa man er fra alle Sider ganske klar over, at dette Lovforslag er betimeligt. Naar dertil yderligere kommer, at Staten paa en vis Maade har beslaglagt Pengemidler rundt omkring, bl. a. i Forsikringsselskaberne, er det ganske naturligt, at man her har søgt at gaa denne Vej med en Henvendelse til Banker og Sparekasser, der skulde søge at skaffe Midler til Veje til, at Kommunerne kunde udføre de Arbejder, som er nødvendige. Det er sagt fra anden Side, men jeg vil ikke undlade at gentage det, at man her har et tydeligt Bevis paa, at den Misstemning, som man undertiden har ment findes mod Bankerne — og som jeg som Medlem af Bank- og Sparekasseudvalget flere Gange har følt komme frem —, dog paa nogen Maade kan afbalanceres, idet der dog her findes et virkeligt Udtryk for en Fællesfølelse, en Fædrelandsfølelse, hvor Bankerne